

TWAN EN INGEBORG REIZEN VAN ZUID-AFRIKA NAAR NEDERLAND (deel 7)

Twan Koenders (31) en Ingeborg van den Ban (29) zijn al ruim een jaar samen op reis. Het avontuur begon met een backpack, maar nadat ze van het vrije en avontuurlijke leven in Afrika hadden geproefd, besloten ze de backpack terug naar huis te sturen en met een Land Rover Defender verder te reizen. In deze en de komende uitgaven van 4WD Magazine nemen ze je op hun reis mee.

Soedan, droog en heet.

Zodra we over de grens van Soedan naar Egypte rijden, bekruipt ons een vreemd gevoel: we zijn na bijna zes maanden rijden aangekomen in ons allerlaatste Afrikaanse land. Dat voelt ook als bijna afscheid nemen van een waanzinnige tijd. Maar voor het zo ver is, hebben we gelukkig nog een aantal weken voor de boeg!

**VAN
SALERNO
NAAR
NEDERLAND
IS 'NOG MAAR'
1.800 KILOMETER**

Op het moment dat we in Kaapstad vertrokken, wisten we nog niet zeker, of het verstandig was om door Egypte te rijden. Onderweg in Afrika hoorden we echter alleen maar goede verhalen over Egypte en werd ons op het hart gedrukt dit prachtige land niet over te slaan. Wel werd er door verschillende overlanders verteld over militaire konvoien. Dat hebben we tot nu toe nog niet eerder meegemaakt. Van anderen horen we, dat ze op eigen houtje zonder problemen door Egypte rijden. We besluiten er ook voor te gaan en daar hebben we geen moment spijt van gehad: wat is Egypte een fantastisch mooi land!

Verschepen

Terwijl we aan de kust van de Rode Zee liggen te genieten van een schaars briesje, dat zo nu en dan langs waait, regelen we de laatste dingen voor het verschepen van Ollie. Je kunt vanaf Egypte over land naar Nederland rijden, maar dan moet je door Syrië. Geen optie momenteel! Gelukkig zijn er verschillende andere mogelijkheden; er gaan namelijk vrachtschepen naar bijna elk land, dat aan de Middellandse Zee grenst. Sommige schepen varen één keer per maand, andere varen wekelijks, of zelfs vaker. Belangrijk dus voor de

Egypte - magisch.

planning. Voor onze keuze is het weer in Europa ook een belangrijk punt: kamperen in kou en regen lijkt ons niet echt een succes, dus we willen niet te lang in Europa hoeven te rijden. We hebben offertes opgevraagd voor het verschepen van Ollie naar Italië en Griekenland en Turkije. Uiteindelijk kiezen we ervoor om Ollie van Alexandrië naar Salerno in Italië te verschepen, zodat we 'nog maar' 1.800 kilometer naar Nederland hoeven te rijden.

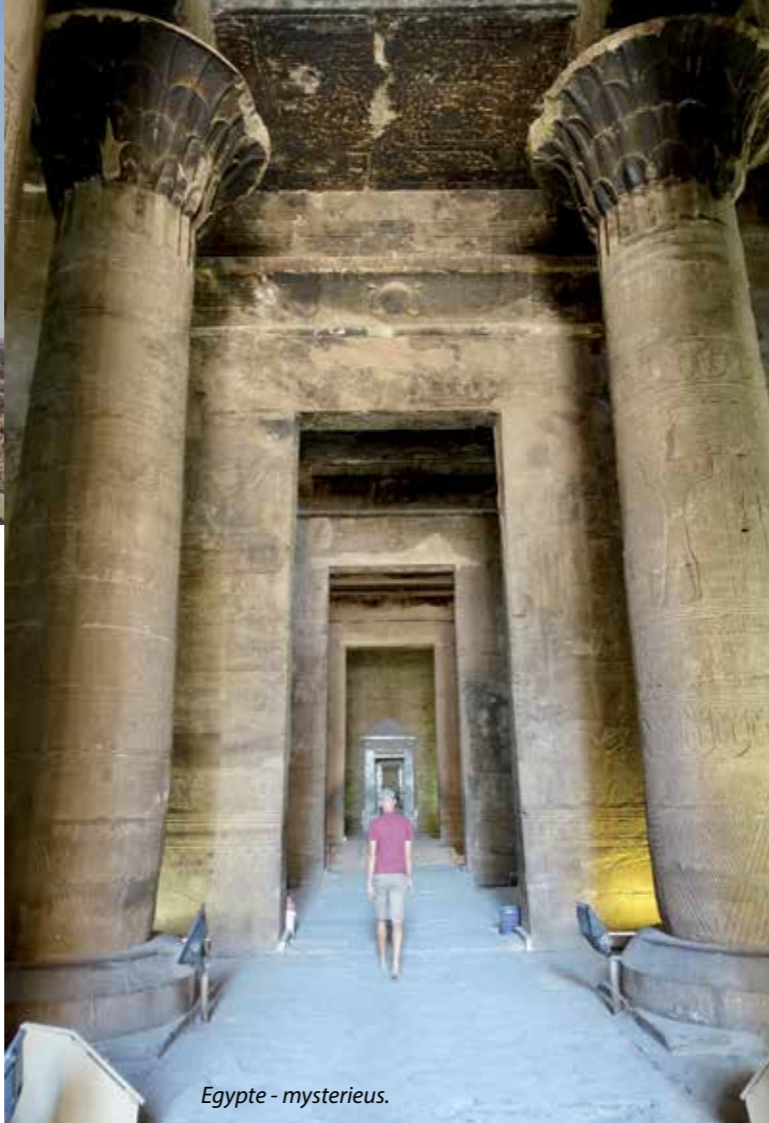
Dingen regelen in Egypte is ingewikkeld, omdat de meeste Egyptenaren geen Engels spreken. En aangezien ons Arabisch zich beperkt tot het lezen van getallen, mensen begroeten en vragen, hoe het gaat, besluiten we een partij in te schakelen, die voor ons de verscheping organiseert. Het bedrijf CFS regelt alles voor ons om de auto het land uit te krijgen, totdat de boot uit de haven vertrekt. De dag dat we bij het kantoor aankomen om de papieren op orde te maken, verloopt exact zoals alles in Afrika: zonder al te veel communicatie en zeer chaotisch!

Egypte, kleine straatjes, grote auto!

Rennen

Het begint er mee, dat we met een medewerker naar een douanekantoor moeten om een stempel op ons visum te krijgen. We lopen (rennen bijna) door de kleine straatjes van Alexandrië en hebben moeite om de Egyptenaar bij te houden, die spontaan links- en rechtsaf slaat. Bij de douane blijkt, dat we een klein probleempje hebben, want we hebben geen visum in ons paspoort. De grensovergang die wij gebruikten, is net open en daar bleek het niet mogelijk te zijn om een 'visum on arrival' te krijgen. Aangezien we dat niet wisten, schreef de ambtenaar wat Arabische tekens in ons paspoort en zei: regel je visum maar op het moment, dat je het land uit gaat. Maar ja, nu krijgen we dus ook het stempel niet om Ollie het land uit te krijgen! Hals over kop springen we in een Uber taxi en rijden we in een uur tijd naar het vliegveld van Alexandrië. Het kost ons een half uur, veel telefoontjes, veel boze blikken van de beveiligers en veel gezeur van onze kant. Uiteindelijk krijgen we het voor elkaar en krijgen we een visumpapiertje. Zonder stempel weliswaar, maar goed. We springen snel weer in de

Egypte - mysterieus.

taxi en scheuren terug de stad in, want om 14.00 uur gaat het kantoor dicht. Morgen is het vrijdag -een vrije dag in Arabische landen- en dus móeten we vandaag de papieren voor Ollie in orde krijgen, want maandag vertrekt de boot! En alsof het dan niet anders kan: het centrum van Alexandrië staat helemaal vast. Het laatste stuk rennen we dus door de straten en om 13.55 uur komen we bezweet aan in het douanekantoor. Gelukkig krijgen we het stempel... Dat was stap één! De volgende stappen gaan een stuk soepeler. We lopen met de medewerker van CFS door de stad van het ene naar het andere gebouw. Hier moeten we een kopietje van één of ander document maken, daar moeten we een handtekening zetten om CFS te machtigen om de handelingen bij de douane namens ons uit te voeren; in het volgende gebouw moet nog een contract worden afgesloten. Tussendoor moeten we weer wachten, omdat het kantoor pas over een half uur open gaat. Dus drinken we gezellig een kopje thee op de hoek van de straat. Voordat we het weten, is alles geregeld en zijn we rond vijf uur 's middags terug bij het kantoor van CFS. We leveren de sleutels in en laten Ollie achter. Met een brok in onze keel lopen we weg en kijken we nog een paar keer achterom: we hebben zes maanden in, op en met haar geleefd. En nu ineens gaan we met de trein naar Caïro en stappen we in een vliegtuig naar Italië. Zonder Ollie...

Gejat

Onze 20 jaar oude Land Rover gaat met een 'roll-on roll-off' ferry naar Italië. De verhalen die we op internet hebben gelezen over deze schepen, zijn niet echt rooskleurig: alles wat kan worden gejat, wordt ook gejat! Omdat de cabine uit veiligheidsoverwegingen open moet blijven, leggen we alles dat we hebben in de laadruimte: daar moet je namelijk minimaal twee sloten openbreken om naar binnen te komen. Zelfs de krik halen we onder de auto vandaan en de reserveband op de achterdeur zetten we vast met een hangslot. Een kapotte thermosfles, flessen water en een krukje laten we in de cabine achter als test. En inderdaad, die zijn natuurlijk weg. Maar dat ze zelfs hebben geprobeerd om de ingebouwde autoradio eruit te slopen, dat hadden we dan weer niet zien aankomen!

Salerno, Ollie in de haven...

Ophaalbewijs

Na vijf dagen komt de ferry aan in de haven van Salerno. Helaas moeten we dan nog een paar dagen wachten op het Carnet de Passage. Dat wordt pas drie werkdagen na het vertrek van het schip door de Egyptische douane afgestempeld en vrijgegeven. CFS stuurt het Carnet vervolgens per aangetekende post naar Italië. Niet heel efficiënt, maar het is wel zoals het gaat. Het voelt behoorlijk frustrerend om te weten, dat Ollie er al is, maar dat we haar niet uit de haven kunnen ophalen. Toch gaan we vast naar het verscheepbedrijf in Salerno om te checken, hoe het inklaarwerk werkt. Daar zitten meerdere overlanders, die hetzelfde idee hadden. En wat blijkt? Met het laten zien van je paspoort kan je de auto in Europa gewoon inklaar! We betalen weer voor wat stempels en dan krijgen we het 'ophaalbewijs', waarmee we ons in de haven kunnen melden. Zenuwachtig als een kind dat voor het eerst een spreekbeurt moet houden, lopen we naar de haven: zal alles goed zijn gegaan onderweg? Zullen er beschadigingen zijn? Zal de thermosfles inderdaad gejat zijn? Zal de reserveband er nog op zitten? Wie mag er eerst weer rijden? Wanneer kunnen we aan onze rit naar Nederland beginnen? En nog veel meer vragen schieten door ons hoofd.

Startonderbreker

Uiteindelijk vinden we het kantortje, waar we ons moeten melden en worden we door een vrolijke, oudere Italiaan naar Ollie gebracht. De man spreekt gelukkig redelijk goed Engels en haalt z'n schouders op: 'ze wil niet starten.' We draaien de sleutel om in het contact, maar er gebeurt helemaal niks. Hij haalt er een andere auto bij -er staan er immers genoeg op het terrein- en sluit de startkabels aan. Maar nog steeds gebeurt er niks, ook niet een klein beetje. De binnerverlichting doet het gek genoeg wel. Er lijkt dus stroom door het circuit te lopen. Gelijk draaien onze hersenen weer op volle toeren: wat kan er aan de hand zijn? Zal de startmotor kapot zijn? Of toch iets met de accu? Of heeft het iets met de zekeringen te maken? De Italiaan weet het ook niet en geeft het op. We meten de spanning op de accu: die blijkt gewoon vol te zijn. M'n haar plakt in mijn gezicht door de regen en het is inmiddels donker geworden. Onze stemming begint ook om te slaan. Als we het bijna willen opgeven, stap ik nog één keer in de auto en ga achter het stuur zitten. Ik draai de sleutel en maak contact. Opeens zie ik dat er een lampje op het dashboard brandt, dat me niet bekend voor komt. Ik zoek meteen in ons Haynes boek op wat dit betekent: startonderbreker actief! Ik kan m'n lachen niet inhouden: zes maanden lang hebben we met een zwart kastje aan de sleutel rondgereden, altijd panisch om niet per ongeluk op de knopjes te drukken. Blijkbaar hebben de mannen op het schip wél op de knopjes gedrukt en de onderbreker ingeschakeld. We drukken, het lampje gaat uit en binnen twee seconden start de motor. We scheuren het haventerrein af. Twee dagen later komt ook het Carnet aan. En dan is het zo ver: op naar Nederland! Op naar huis!

Rome, genieten van Europees, bekend eten.

Onderweg naar huis in Oostenrijk van +45 naar -5...

Dit was het laatste artikel in deze serie van Twan en Ingeborg in Afrika. Ze zijn inmiddels weer thuis. Het door hen over de reis geschreven boek '500 DAGEN OP REIS!' is verkrijgbaar in 40 boekhandels en de media aandacht neemt steeds verder toe. Ga voor meer foto's van de reis en informatie over het boek naar: www.500dagenopreis.nl.

Het boek

500 DAGEN OP REIS vertelt het verhaal van een avontuurlijke meid die besloot huis en haard achter te laten en haar drukke, werkende leven in Nederland in te ruilen voor een leven zonder vast programma, zonder route, op budget. En dat betekent dat je soms in bizarre situaties terecht komt, moet eten wat er walgelijk uit ziet en in ontegenwoordige vieze bedden slaapt. Een ding is zeker: het levert vooral de meest hilarische en verbazingwekkende situaties op!

